

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, ve věci ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. 3. 2019, č. j. 57 A 36/2018 - 50,

t a k t o :

- I. Žalobci **se neustanovuje** zástupce pro řízení o kasační stížnosti.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu, jíž se domáhal vydání rozhodnutí ve věci poskytnutí žalobou specifikovaných informací ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), o které žalobce požádal Vězeňskou službu České republiky, Vazební věznici České Budějovice, žádostí ze dne 20. 6. 2018. Krajský soud v Českých Budějovicích dospěl k závěru, že povinným subjektem, a tedy správním orgánem, který zasáhl do žalobcových práv, je Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze. Podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), shledal, že místně příslušným soudem k projednání žalobcovy věci je Městský soud v Praze, a proto mu věc postoupil.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal včas proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích kasační stížnost. Nesouhlasí s postoupením věci městskému soudu. Za povinný subjekt považuje Vazební věznici v Českých Budějovicích. Postavení povinného subjektu stěžovatel přisuzuje věznici na základě § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci České republiky (dále jen „zákon o vězeňské službě“), podle něhož

je žalovaná správní jednotkou, která činí za vězeňskou službu právní úkony. Stěžovatel v kasační stížnosti požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a o osvobození od soudních poplatků. Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit Krajskému soudu v Českých Budějovicích k novému projednání.

[3] Nejvyšší správní soud se předně zabýval žádostí o ustanovení zástupce z řad advokátů a o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud sděluje, že podáním kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) nevzniká stěžovateli poplatková povinnost (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Takovým procesním rozhodnutím je i usnesení o postoupení věci, jak bylo již mnohokrát stěžovateli v předchozích rozhodnutích Nejvyššího správního soudu o totožné otázce sděleno. Stěžovatele tedy netíží poplatková povinnost. Obdobné závěry dovodil rozšířený senát v citovaném rozhodnutí i ve vztahu k povinnosti být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že z kasační stížnosti je zřejmé, čeho se stěžovatel domáhá, jedná se jednoduchou právní otázku a stěžovatel má navíc sám právnické vzdělání, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelovo zastoupení není ani nezbytně třeba k ochraně jeho práv. Rozhodl proto o neustanovení zástupce, jak stanoví výrok I. tohoto rozhodnutí, stejně jako v dalších rozhodnutích tohoto soudu týkajících se téže otázky stěžovatele (k tomu srov. např. rozsudky ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 395/2018 - 13; ze dne 3. 1. 2019, č. j. 2 As 395/2018 - 16; ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 81/2018 - 10; ze dne 8. 1. 2019, č. j. 4 As 362/2018 - 13; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 - 9; ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 As 348/2018 - 10; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 As 513/2018 - 12; ze dne 18. 12. 2018, č. j. 8 As 364/2018 - 14; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 9 As 400/2018 - 19; ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 273/2018 - 20).

[4] Nejvyšší správní soud následně posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, které byly směřovány na Vězeňskou službu České republiky, resp. jednotlivé věznice, se soud již několikrát zabýval, a to mj. v řízeních iniciovaných právě stěžovatelem (např. ve věcech sp. zn. 4 As 269/2018, sp. zn. 9 As 400/2018 či sp. zn. 10 As 274/2018). Stěžovateli jsou tedy závěry zdejšího soudu k této otázce známy. Proto je soud nyní jen stručně shrne, jak již učinil ve věcech stěžovatele mnohokrát.

[7] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný zpravidla ten soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podstatou této věci je určit správní orgán, který je povinen zabývat se stěžovatelovou žádostí o informace, a je tedy tzv. povinným subjektem.

pokračování

[8] Za správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze považovat orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobu nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy. Organizační složka správního orgánu může být správním orgánem rozhodujícím v prvním stupni pouze tehdy, pokud jí právní předpis svěří určité samostatné rozhodovací pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 3 Ans 8/2008-84).

[9] Pokud však zákon nevymezuje organizačním složkám správního orgánu, který je nadán celostátní působností, tedy vnitřním organizačním jednotkám, samostatnou rozhodovací pravomoc, nemohou takové organizační jednotky získat postavení správního orgánu podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Místní příslušnost soudu se v takových případech bude řídit sídlem správního orgánu s celostátní působností, nikoli sídlem jeho vnitřní organizační jednotky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 15/2011-143, nebo také usnesení téhož soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. Nad 81/2012-71, č. 2803/2013 Sb. NSS).

[10] Věznice jsou podle § 1 odst. 4 zákona o vězeňské službě organizačními jednotkami vězeňské služby jakožto orgánu státní správy s celostátní působností. Jelikož jim žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím samostatnou rozhodovací pravomoc, nelze je pro účely určení místní příslušnosti soudu považovat za správní orgán. Krajský soud v Českých Budějovicích proto správně dospěl k závěru, že správním orgánem povinným projednat stěžovatelovu žádost o informace není Věznice v Českých Budějovicích, ale Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze. K projednání stěžovatelovy žaloby je proto podle přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, místně příslušný Městský soud v Praze.

[11] Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[12] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

